

**WYCIĄG Z PROTOKOŁU**  
**posiedzenia**  
**Z DNIA 17 WRZEŚNIA 2009 R.**  
**SNO 64/09**

w sprawie byłego asesora Sądu Rejonowego obwinionego z art. 107 § 1 u.s.p. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w składzie:

*Przewodniczący: sędzia SN Roman Sądziej.*

*Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Iwona Koper (sprawozdawca).*

*Protokolant: Radosław Nowaczewski.*

(...)

Na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 126 § 1 u.s.p. i art. 128 u.s.p. postanowił:

1. stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania,
2. odroczyć sporządzenie uzasadnienia postanowienia na 7 dni.

**Uzasadnienie**  
**postanowienia ogłoszonego na posiedzeniu w dniu 17 września 2009 r.**  
**w sprawie SNO 64/09**

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2007 r. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 14 września 2006 r., którym obwiniony asesor sądowy, wykonujący czynności referendarza sądowego uznany został za winnego przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych – ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 – dalej jako „u.s.p.”) popełnionego w ten sposób, że pełniąc obowiązki asesora sądowego, w dniu 19 sierpnia 2004 r. uchybił godności urzędu w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy spożywał piwo w miejscu publicznym i podczas legitymowania przez funkcjonariuszy policji zachował się wobec nich arogancko, powołując się przy tym na pełnione stanowisko oraz ukarany karą dyscyplinarną upomnienia.

W dniu 30 kwietnia 2009 r. asesor sądowy zwrócił się do Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego na podstawie art. 13 k.k.w. z wnioskiem o rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania wyżej powołanego wyroku Sądu Apelacyjnego przez udzielenie odpowiedzi, czy z dniem 4 marca 2009 r., tj. dniem wejścia w życie art. 60 pkt 12 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. Nr 26, poz. 157

ze zm.) nastąpiło zatarcie skazania z mocy prawa co do przewinienia objętego tym wyrokiem oraz jaki organ Minister Sprawiedliwości, czy Prezes Sądu Okręgowego jest uprawniony do usunięcia z akt osobowych wnioskodawcy odpisów wyroków sądów zapadłych w postępowaniu dyscyplinarnym.

Postanowieniem z dnia 28 maja 2009 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, pozostawił wniosek bez rozpoznania wobec stwierdzenia, że wykładnia wyroku w trybie art. 13 § 1 k.k.w. nie jest możliwa, gdyż przepis ten nie może mieć zastosowania do postępowania dyscyplinarnego.

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2009 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w innym równorzędnym składzie, działając jako sąd odwoławczy na podstawie art. 430 § 2 k.p.k. utrzymał w mocy powyższe postanowienie.

W dniu 3 sierpnia 2009 r. asesor sądowy skierował do Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego wniosek o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 14 lipca 2009 r., wskazując jako jego podstawę przepisy art. 544 § 2 i 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. Podnosił, że postanowienie to zapadło z rażącym naruszeniem art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., gdyż sąd niższego rzędu orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu wyższej instancji. Wnosił o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Najwyższemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku kwestionował, jako zbyt daleko idący, pogląd Sądu Apelacyjnego, że właściwą podstawą rozstrzygnięcia tego Sądu w postanowieniu z dnia 28 maja 2009 r. był art. 430 § 1 k.p.k. Wniosek ukaranego o rozstrzygnięcie wątpliwości w trybie art. 13 § 1 k.k.w. nie stanowi bowiem „środka odwoławczego” w rozumieniu art. 430 § 1 k.p.k., dlatego zastosowanie tego przepisu do oceny jego formalnej dopuszczalności jest wątpliwe. Podnosił, że zgodnie ze stanowiskiem, jakie ukształtowało się w orzecznictwie wznowienie postępowania karnego może dotyczyć innych orzeczeń niż rozstrzygające o odpowiedzialności karnej, także o charakterze incydentalnym. Odnośnie zaś wznowienia postępowania wykonawczego przyjmuje się, że jest to możliwe w zakresie przekraczającym możliwość zmiany postanowień na podstawie art. 24 k.k.w.

### **Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:**

Kwestia wznowienia postępowania dyscyplinarnego została uregulowana w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Przesłanki wznowienia określa art. 126 § 1 i 2 u.s.p., odrębnie na korzyść skazanego i odrębnie na jego niekorzyść. Na niekorzyść wznowić można postępowanie zakończone prawomocnym postanowieniem o umorzeniu postępowania lub wyrokiem uniewinniającym w sposób zmierzający do skazania, wyrokiem skazującym w przypadku uzasadniającym wymierzenie kary

surowszej i wyrokiem uznającym obwinionego za winnego i odstępującym od wymierzenia kary w sposób zmierzający do skazania. Na korzyść skazanego można natomiast wznowić postępowanie zakończone wyrokiem skazującym oraz wyrokiem, w którym odstąpiono od wymierzenia kary w sytuacji zmierzającej do uniewinnienia.

Zgodnie z art. 128 u.s.p. w postępowaniu dyscyplinarnym wobec sędziów, przepisy Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio jedynie w sprawach nieuregulowanych w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

W odniesieniu do wznowienia postępowania trafnie wskazuje się w doktrynie, że z uwagi na bardzo duży stopień ogólności podstaw wznowienia wskazanych w art. 126 § 1 i 2 u.s.p., dla wyjaśnienia użytego w nim pojęcia „wyjście na jaw nowych okoliczności lub dowodów” przydatne będą podstawy wznowienia określone w Kodeksie postępowania karnego.

W sposób wystarczająco szczegółowy i nie budzący wątpliwości w zakresie wykładni prawa uregulowana została natomiast w art. 126 u.s.p. kwestia dopuszczalności wznowienia postępowania dyscyplinarnego ze względu na sposób jego zakończenia. Wchodzi ono w rachubę jedynie w razie prawomocnego umorzenia postępowania postanowieniem lub wydania wyroku. W tym więc zakresie, zgodnie z regułą wynikającą z art. 128 u.s.p., nie będą mieć zastosowania przepisy Kodeksu postępowania karnego.

W tym stanie rzeczy nie jest dopuszczalne z mocy ustawy w postępowaniu dyscyplinarnym wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem utrzymującym w mocy postanowienie o pozostawieniu bez rozpoznania wniosku o wykładnię wyroku Sądu Dyscyplinarnego.

Jako pozbawiona doniosłości prawnej dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie przedstawia się tym samym podnoszona we wniosku kwestia dopuszczalności wznowienia incydentalnego postępowania o charakterze wykonawczym na gruncie przepisów Kodeksu postępowania karnego i Kodeksu karnego wykonawczego.

Z tych względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 542 § 3 w zw. z art. 126 § 1 u.s.p. i art. 128 § 1 u.s.p. stwierdził brak przesłanek do wznowienia postępowania.